

(EGYETLEN JEGYZET)

Hiába osztottam szét, hiába is szabdaltam ciklusokra – az *Almatlan ég* darabjai részenként és mindenkinek külön-külön, de folyamatosan is olvashatóak maradtak: előre, keresztbe, s esetleg visszafelé is. Hiába írtam volna ezúttal (kétes, ám bevett szokás szerint) a verskötet végére mindenféle jegyzetet – az *Almatlan ég* jegyzetelhetetlen. Mert rengeteg lett volna, s úgy hiszem, hogy túl sok helyett most talán elég egyetlen jegyzet is... Például az *Almatlanság. Hommage à Kosztolányi* című vers mottója (természetesen és tudvalevőleg) Shakespeare-től való: *Szeget szeggel* (III. felvonás, 1. szín), Mészöly Dezső fordításában idézem. Persze tudom, hogy (majdnem) pontosan ezeket a sorokat már T.S. Eliot is mottóként használta föl *Gerontion* című költeményében. Nála, vagyis hát Vas István változatában így szólnak: „Nem vagy ifjú, se vén, / De mintha csak ebéd után aludnál, / Álmodod mind a kettőt.” Ennyi elég lesz. Semmi hozzátennivalóm nincs – ennyi csupán, mi még elmondható tán.

(KAF)